

หนึ่งไม่มีสอง

ไม่ว่าในยามปกติหรือในยามสงครามโลก คุณยายนั้นเป็นหนึ่งในนักรบกองทัพนครที่ท้าววิชาต่อสู้กับพญามารด้วยจิตตานุภาพ ด้วยการหยุดนิ่ง ด้วยธรรมานุภาพภายใน อาศัยบุญฤทธิ์อันเกิดจากอาณูภาพของวิชชาธรรมกาย ต่อสู้กันตลอดเวลา ๒๔ ชั่วโมงในสมรภูมिरบ จนกระทั่งหลวงปู่วัดปากน้ำเห็นแล้วว่า คุณยายนั้นมีฤทธิ์ มีอาณูภาพ มีความเพียร มีกำลังใจที่เข้มแข็ง แม้จะทำความเพียรจนกระทั่งผ่ายผอม ตัวสะพรั่งไปด้วยเส้นเอ็น แต่ทั้งดวงตาและดวงใจของท่านเด็ดเดี่ยว ไม่หวั่นไหวต่อสิ่งใด

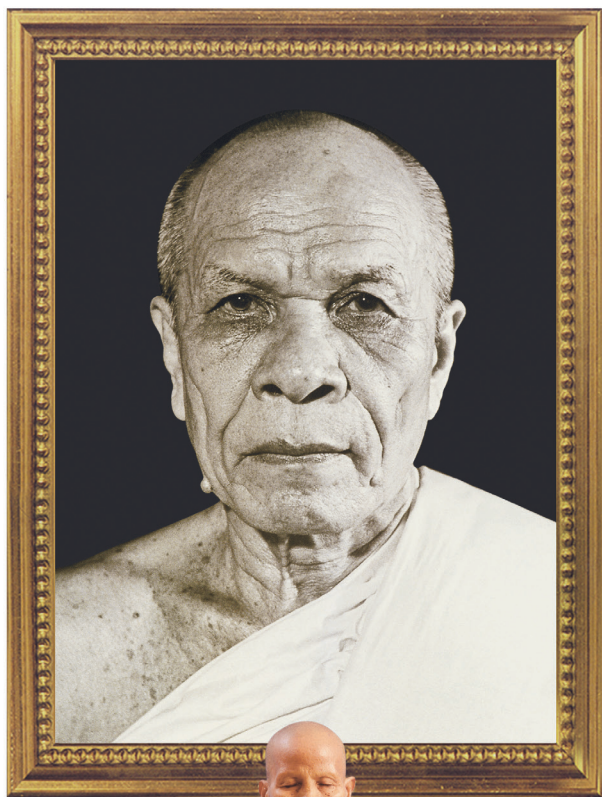
ในยามสงครามโลก ไม่ว่าลูกระเบิดจะลงมามากมายเพียงใด คุณยายไม่เคยมีอาการสะดุ้งกลัวต่อมรณภัย หรือความอัดคัสดาแคลนต่างๆ ที่เกิดขึ้น ไม่เคยแม้แต่จะปริปากพูดบ่น ท่านมีใจที่หยุด นิ่ง เฉย เป็นปกติ มุ่งไปถึงที่สุดแห่งธรรมเพียงอย่างเดียว ไม่ว่าหลวงปู่วัดปากน้ำสั่งอะไรก็ตาม คุณยายยอมทุ่มเทความสามารถทำได้ตามนั้นทุกสิ่งทุกอย่าง เพราะท่านเป็นคนรักษาหน้าที่ยิ่งชีวิต และอยู่ในโอวาทของหลวงปู่วัดปากน้ำเสมอ เมื่อหลวงปู่เห็นดังนั้นจึงรำพึงขึ้นมาในท่ามกลางนักรบกองทัพนครที่ร่วมท้าววิชาปราบมารด้วยกันนั้นว่า **“ลูกจันทร์นี่ เป็นหนึ่งไม่มีสอง”** เหตุการณ์คราวนี้นับเป็นมหานิยมยิ่งในสมรภูมิ

คำว่า **“หนึ่งไม่มีสอง”** นี้ หลวงปู่วัดปากน้ำพูดครั้งเดียวในชีวิตของท่านเท่านั้น และไม่พูดกับใครอีกเลย จึงเป็นถ้อยคำอมตะที่สำคัญยิ่ง มอบให้แก่ผู้มีความดีสมบูรณ์พร้อมทั้งหมดอย่างคุณยาย

เมื่อได้รับคำชมนั้น คุณยายมิได้โลดโลดใจหรือหยิ่งผยองพองตัวเลย ยังคงรักษาภาวะปกติและทำความเพียรของท่านเรื่อยไปหยุดในหยุด อยู่กับธรรมะตลอดทั้งวันทั้งคืน

นอกจากธรรมะภายในที่เป็นหนึ่งไม่มีสองแล้ว คุณยายยังมีอุปนิสัยมักน้อย สันโดษ เป็นคนชอบให้ ไม่ชอบสะสม ดังเช่นวันหนึ่ง มีคนเอาพัดขนนกยูงมาถวายหลวงปู่วัดปากน้ำ แต่เขาถวายเพียงเล่มเดียวเท่านั้น ในขณะที่ในโรงงานทำวิชามีคนตั้งมากมาย หลวงปู่จึงให้จับฉลาก แล้วท่านก็นึกว่าใครกรรมดีที่สุดขอให้จับฉลากได้พัดนี้ จากนั้นท่านวางใจเป็นกลางๆ ให้พวกอุบาสิกาเขียนฉลากแล้วก็จับกันไป คุณยายท่านก็นั่งเข้ากลางของกลางไปเรื่อยๆ

คุณยายท่านจับฉลากเป็นคนสุดท้าย แต่น่าอัศจรรย์ยิ่งที่ฉลากใบเดียวใบนี้หลีกมือคนอื่นมาถึงมือของคุณยายได้ ท่านจับได้มาแล้วก็อ่านไม่ออก ต้องให้คนอื่นช่วยอ่าน พออ่านแล้วก็เฮกันทั้งห้อง เขาบอกว่า **“พีจันทร์ นามสกุล ขนนกยูง ได้พัดขนนกยูง”** แต่พัดเล่มนี้อยู่กับคุณยายได้เพียงวันเดียว เพราะคุณยายทองสุกท่าน

มาขอ “อีกำงเฮีย มึงเอามาให้กูเหอะ กูจะไปทำบุญ” คุณยายก็ว่า “เอาไปเลยพี่” ท่านพูดง่ายๆ แค่นี้ ถ้าใครขออะไรเป็นต้องให้ทุกที

คุณยายท่านสนใจอยู่แต่เรื่องธรรมะภายใน เรื่องภายนอก ท่านไม่สนใจเลย มีอยู่คราวหนึ่ง หลวงปู่วัดปากน้ำท่านลงใจ ในขณะที่ถามเรื่องวิชากันไปเรื่อยๆ นั้นเอง อยู่ๆ ท่านก็ถามคุณยาย ขึ้นมาว่า **“ลูกจันทร์ ปลาสลิดมันอร่อยตรงไหนวะ?”** คุณยายหนึ่ง อึ้งไป ไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไร เพราะโดยปกติแล้วหลวงปู่วัดปากน้ำ ท่านจะถามเรื่องวิชา ซึ่งคุณยายจะตอบได้หมด แต่พอถามเรื่อง ปลาสลิด ท่านนึกไม่ออก เพราะท่านรับประทานอาหารไปตาม หน้าที่เพียงเพื่อหล่อเลี้ยงร่างกายให้คงอยู่ได้ จะได้มีเรี่ยวแรงทำ วิชาเท่านั้น ไม่ได้สังเกตว่ามันอร่อยหรือไม่ **เพราะท่านมุ่งหยุด ในหยุด เข้ากลางของกลาง มุ่งไปปราบมารเพียงอย่างเดียว ท่านบริสุทธิ์ใจ จริใจต่อหน้าที่ ซึ่งเกื้อกูลให้ท่านทำวิชาได้ อย่างเชี่ยวชาญ**

